

Arrest

nr. 301 499 van 14 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 12 december 2021 als niet-begeleide minderjarige en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 13 december 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 augustus 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 21 maart 2023.

1.3. Op 11 juli 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 juli 2023 aangetekend verzonden.

Op (...) 2023 werd verzoeker meerderjarig.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoe te zijn. Je bent een soennitisch moslim. Je bent 17 jaar oud. Je bent geboren in Garai, in het district Hesarak van de provincie Nangarhar in Afghanistan, waar je verbleef tot een jaar voor je vertrek in de zomer van 2021. Je bent nooit naar school geweest, maar bezocht wel één jaar de madrassa in je lokale moskee. Je zorgde voor een paar koeien en werkte op het land.

Je paternale oom Z.(...) werkte als commandant van de arbaki's (Afghaanse Lokale Politie), waar hij bij een checkpoint hoorde. Dat checkpoint werd aangevallen en je paternale oom raakte gewond. Hij werd naar het districtshuis gebracht en van daaruit naar een ander ziekenhuis, waarop jij en zijn zoon M.5...) R.(...) K.(...) (O.V. xxx) vanaf één tot anderhalf jaar voor jullie vertrek niets meer van hem hoorden. Vervolgens verdacht de Taliban jouw vader ervan een spion te zijn omdat twee Talibanleden gedood werden door de arbaki's. Hij gaf dan ook inderdaad informatie door aan je paternale oom over de locatie van de Taliban. De Taliban kwam tien à vijftien dagen na de verdwijning van je paternale oom langs bij jullie thuis op zoek naar je vader, maar hij was er niet, dus ze vertelden jullie dat hij gezocht werd. Je vertelde dit aan je vader, waarop deze vertrok en nooit meer iets van zich liet horen. Twee à drie dagen later kwam de Taliban terug langs en omdat je vader opnieuw niet thuis was staken ze jullie huis in brand. Jullie brachten de nacht buiten door en de volgende ochtend is je maternale oom jullie komen ophalen. Jullie brachten een jaar door in Sara Qala, bij deze oom, op een uur van jouw dorp, waarna een van de Talibanleden, O.(...), opnieuw naar je vader en je oom kwam vragen. Als jullie hen niet terugvonden, zouden ze jullie vijf dagen later zelf meenemen. Daarna vertrokken jullie met de hulp van jouw maternale oom.

Je oom Z.(...) woont ondertussen in Londen.

Je vluchtte via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar je op 13 december 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Onderweg bracht je tweeënhalve maand door in Iran, één maand in Turkije en anderhalve maand in Bulgarije.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je na je persoonlijk onderhoud kopies neer van jouw paspoort en dat van je neef.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je doorheen je verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst bestaan er zeer ernstige twijfels over de door jou opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers ten eerste vast dat je niet de waarheid hebt verteld wat betreft je leeftijd. Zo verklaarde je op het moment van je verzoek om internationale bescherming op 13 december 2021 14 jaar oud te zijn (geboren op (...) 2006). Overeenkomstig de beslissing die jou werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van je leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, waarbij jou op 2 februari 2022 een leeftijd werd toegekend van 17,6 jaar met

een standaarddeviatie van 1,49 jaar, kan deze leeftijd echter niet aanvaard worden. Jij verklaart dat jouw leeftijd door de tolk bepaald werd (CGVS p. 6), maar er is geen enkele reden waarom de tolk dit zou doen. Je verklaart dat je ten tijde van je persoonlijk onderhoud op 21 maart 2023 17 jaar en drie of vier maanden oud bent. Je legt echter een kopie van een paspoort neer waarop je geboortedatum vermeld staat als (...) 2004, wat betekent dat je volgens het enige identiteitsdocument dat je voorlegt meerderjarig bent. Je verklaart dat je geen paspoort kon verkrijgen als je jezelf niet als meerderjarig zou opgeven (CGVS p. 5), maar deze verklaring snijdt geen hout. Zelfs indien het CGVS die uitleg zou aanvaarden, quod non, geef je dus zelf toe dat dit document valse informatie weergeeft, het ondermijnt de geloofwaardigheid van je verklaringen over je identiteit dus verder.

Ook je verklaringen over de aanvraag van je paspoort weet je ten tweede niet aannemelijk te maken. Je verklaart dat je het aanvraag nadat je oom verdween, dus anderhalf jaar voor je vertrek, dat jij zes maanden voor je aankomst in België situeert en dat dus rond juni 2021 moet hebben plaatsgevonden. Je vroeg dat paspoort aan om naar Iran of Pakistan te vluchten, maar omdat je regio terug veiliger werd en de overheid opnieuw de overhand kreeg gebruikte je het toch niet. Vervolgens werd je regio terug onveiliger en besliste je te vertrekken, maar toen kon je geen visum verkrijgen, dus vertrok je zonder paspoort (CGVS p. 5-6). Het paspoort dat je neerlegt vermeldt echter 6 maart 2021 als uitgiftedatum, slechts ongeveer drie maanden voor je vertrek. Dat is dus tegenstrijdig met je verklaringen en met die van je neef, die verklaart dat het leger anderhalf jaar voor jullie vertrek opnieuw de macht overnam in jullie regio en dat jullie toen al over paspoorten beschikten (CGVS R.(...) K.(...) p. 5). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van je verklaringen verder.

Ten derde weet je ook je verklaringen over je familieband en gezamenlijk vertrek met de man die jij aanduidt als je neef R.(...) K.(...) niet aannemelijk te maken, aangezien jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen. Ten eerste verklaar jij dat je drie broers en twee zussen hebt: Ra.(...), Q.(...), I.(...), S.(...- en G.(...) S.(...) (CGVS p. 12). R.(...) K.(...) verklaarde daarentegen dat jij twee broers hebt, Q.(...) en Ra.(...), en drie zussen, waarvan hij enkel de naam G.(...) S.(...) kent. Ook op navraag houdt R.(...) K.(...) vol dat jouw vader slechts drie zonen had (CGVS RK p. 7). Daarbij haalt hij weliswaar aan dat hij geheugenproblemen heeft na een verkeersongeval (CGVS RK p. 7), maar in het uitgebreide psychologisch attest dat hij neerlegt is er geen enkele sprake van geheugenproblemen en ook verder legt hij hier geen enkel begin van bewijs over neer.

Ten tweede verklaar je dat R.(...) K.(...) en jij samenwoonden in Sara Qala samen met een heel aantal anderen, die je ook opnoemt. Ondanks meerdere vragen naar extra inwoners van jullie huis vermeldt je echter nooit W.(...), de maternale oom van R.(...) K.(...). Pas na expliciete vraag geef je aan dat hij de maternale oom van R.(...) K.(...) is die bij jullie inwoonde. Je verklaart dat je dat niet eerder vermeldde omdat je dacht dat er enkel gevraagd werd naar de mensen die in dezelfde kamer woonden als jij, niet in dezelfde qala (compound) (CGVS p. 8-9). Nochtans verklaarde R.(...) K.(...) zelfs dat hij in het huis van deze W.(...) woonde, wat dus betekent dat ook je neef en zijn gezin niet in dezelfde kamer woonden als jij (CGVS RK p. 8).

Ten derde leggen jullie ook tegenstrijdige verklaringen af over jullie vertrek, hoewel jullie allebei verklaren dat jullie samen vertrokken. Jij verklaart dat jullie na de ramadan vertrokken en dat jullie voor het eerst buiten Afghanistan de ramadan vierden in België, je verklaart dat het reeds Grote Eid (19-21 juli 2021) was toen jullie in Iran waren (CGVS p. 6-7). R.(...) K.(...) verklaart daarentegen dat jullie voor de ramadan vertrokken en dat jullie die pas vierden in Turkije (CGVS RK p. 6). Aangezien de ramadan in 2021 begon op 13 april, gaat het hier om een significante tegenstrijdigheid wat jullie vertrektijd betreft. Jij verklaart dat jullie pas in de volle zomer in Iran waren, terwijl R.(...) K.(...) aangeeft dat jullie in de vroege lente reeds in Turkije waren. Na confrontatie geef je aan dat R.(...) K.(...) zich misschien heeft vergist.

Ten vierde leggen jij en R.(...) K.(...) tegenstrijdige verklaringen af over jullie scholing. Jij verklaart dat jij en je neef af en toe naar de madrassa gingen tot jullie huis afbrandde, want toen gingen jullie naar het huis van je oom (CGVS p. 10). R.(...) K.(...) verklaarde daarentegen dat hij één jaar naar de madrassa ging, die hij verliet omdat daar steeds gepreekt werd ten voordele van de Taliban (CGVS RK p. 9). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaar je plots dat dat inderdaad het geval was in de madrassa, maar dat jullie wel naar je eigen moskee bleven gaan (CGVS p. 10-11).

Hier komt nog bovenop dat R.(...) K.(...), je voorgehouden neef, nooit naar jouw vader (zijn oom dus) vroeg aan zijn vader, hoewel hij reeds vijf of zes maanden terug contact heeft met zijn vader (CGVS RK p. 15). Dit volledige gebrek aan nieuwsgierigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over de hechte familieband (jullie woonden zelfs samen) verder.

Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig, kan jouw jonge leeftijd bovenvermelde tegenstrijdigheden niet vergoelijken, te meer daar het om een aaneenrijging van meerdere tegenstrijdigheden gaat die dus wel degelijk grote twijfels oproepen over de geloofwaardigheid van je verklaringen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je dat je door de Taliban meegenomen zou worden omdat je oom arbakicommandant was en omdat ze je vader ervan verdachten als spion te werken. Je slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken, dit omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste weet je je verklaringen over de familieband met je voorgehouden oom Z.(...) K.(...) niet aannemelijk te maken, zie supra. Aangezien de geloofwaardigheid van je volledige relaas op deze familieband rust, je vader wordt volgens jouw verklaringen namelijk ook omwille van deze band verdacht van spionage, zet dit de geloofwaardigheid van je verklaringen reeds volledig op losse schroeven.

Ook indien het CGVS deze familieband zou aanvaarden -quod non-, dan geldt ten tweede nog dat uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Wat jouw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat dichte familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij behoort als voorgehouden neef (een familieband die je dus niet weet aan te tonen) echter niet tot deze dichte familie, het gaat hier in de eerste plaats om vader of broers van de betreffende persoon.

Ten derde weet je ook je verklaringen over het gedrag van de Taliban niet aannemelijk te maken. Je verklaart namelijk dat de Taliban na het vertrek van je oom twee keer langskwam bij jullie thuis, waarbij ze ook je vader beschuldigden van spionage en jullie huis in brand staken. In de anderhalf jaar daarna verhuisden jullie naar Sara Qala, waar er anderhalf jaar lang niets met jullie gebeurde omdat de Taliban naar de bergen was gevlucht (CGVS p. 13-14). Ook nadat de Taliban terug uit de bergen neerdaalde en de controle over je dorp overnamen kwamen ze langs bij jullie thuis om opnieuw naar je vader en oom te vragen, maar opnieuw ondernamen ze niets tegen jullie. Ze gaven jullie namelijk vijf dagen de tijd om je vader en oom over te dragen (CGVS p. 11; 15), waardoor ze jullie wederom ruim de tijd gaven om jullie vertrek te regelen. R.(...) K.(...) gaf bovendien aan dat hij niet op de hoogte is van enige opvolgende bezoeken van de Taliban na jullie vertrek, aangezien hij hier niet naar vroeg aan zijn familie, met wie hij nochtans in contact staat (CGVS RK p. 17), een gebrek aan nieuwsgierigheid dat absoluut niet geloofwaardig is. Deze verklaringen komen volstrekt niet overeen met wat verwacht kan worden in het kader van je voorgehouden acute vrees voor vervolging door de Taliban.

Ten vierde zijn jouw verklaringen en die van R.(...) K.(...) allebei op dezelfde manier tegenstrijdig aan de verklaringen die jullie aflegden bij het invullen van jullie Vragenlijst CGVS. Jullie geven namelijk allebei aan dat je oom Z.(...) één à anderhalf jaar voor jullie vertrek verdween (CGVS p. 4; 11; CGVS RK p. 11). In jouw Verklaring DVZ gaf je daarentegen aan dat Z.(...) twintig dagen voor je vertrek verdween, bij R.(...) K.(...) was dat een week voor jullie vertrek. Jullie geven allebei aan dat het hier een fout bij DVZ betreft (CGVS p. 4), maar het is wel erg opvallend dat enkel dit element bij jullie beiden fout zou zijn opgeschreven, te meer aangezien de rest van jullie verklaringen volledig overeenkomen met wat bij DVZ werd opgeschreven. Na confrontatie geef je aan dat je ook niet weet waarom dat gebeurde, je weet het niet of dat te wijten is aan je eigen fout of die van de tolk (CGVS p. 16). Deze verklaring is echter absoluut niet afdoende voor deze wel erg opvallend gelijklopende tegenstrijdigheid, die bijgevolg de geloofwaardigheid van je verklaringen verder ondermijnt. Dit doet ook vermoeden dat het relaas dat jij en R.(...) K.(...) aanhalen in het kader van jullie persoonlijk onderhoud werd ontwikkeld om jou te betrekken.

Ten vijfde zijn de verklaringen die je aflegt over je vader volkomen blote beweringen. Je legt namelijk geen documenten neer hieromtrent, wat in het kader van zijn informele "tewerkstelling" niet onlogisch is. Daarnaast geef je echter ook aan dat je vader halsoverkop wegging thuis, dat hij niet liet weten waar hij heen ging en dat hij later ook nooit meer iets liet weten aan jou of de rest van het gezin (CGVS p. 14). Het is echter niet aannemelijk dat je vader geen enkele poging zou ondernemen om zijn gezin te contacteren. Zeker in het licht van de ongeloofwaardigheid van de rest van je verklaringen, in het bijzonder die over je identiteit, weet je je verklaringen over de activiteiten en je kennis over de verblijfplaats van je vader dan ook geenszins geloofwaardig te maken.

Ten zesde leg je ook tegenstrijdige verklaringen af over wie je reis regelde. Je verklaart tijdens je persoonlijk onderhoud namelijk dat je maternale oom D.(...) J.(...) je reis regelde (CGVS p. 15). Bij het invullen van je Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV) zei je daarentegen dat je paternale oom Z.(...) K.(...) je reis organiseerde, wat natuurlijk niet mogelijk zou zijn indien hij anderhalf jaar voor je vertrek verdween. Je verklaart dat er misschien een vergissing gebeurde bij de naam en je verklaart dat je toen ook al verklaarde dat D.(...) J.(...) je reis organiseerde (CGVS p. 15). Deze

tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van je verklaringen verder en ondersteunt verder het gevoel dat het relaas dat je aanhaalt ontwikkeld werd doorheen je procedure.

Ten slotte geef je zelf aan dat je niet de waarheid sprak toen je bevestigd werd in Oostenrijk (CGVS p. 12); dit toont aan dat je effectief bereid bent de waarheid te verzwijgen of verdraaien in het kader van een procedure om internationale bescherming, wat de geloofwaardigheid van je verklaringen verder ondermijnt.

Uit dit alles blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je je land van oorsprong hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per

provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke

slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzakelijk in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie

met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire

bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je dat je een jaar naar de madrassa ging en dat je nog steeds in contact staat met je familie, waardoor je ook erg snel de kopies van je documenten kon bekomen. Bovendien bidt je nog steeds samen met de andere jongens op je kamer (CGVS p. 7-8). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die je neerlegde ter staving van je relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Jouw paspoort werd supra reeds uitvoerig besproken. Het paspoort van je neef ondersteunt enkel zijn verklaringen over zijn identiteit, maar bewijst geenszins jullie familieband. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS in hoofde van jouw beweerde neef, M.(...), R.(...) K.(...) (O.V. xxx – CGVS xxx), een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus heeft genomen. Dient daarbij benadrukt dat alle verzoeken om internationale bescherming op basis van hun individuele intrinsieke merites worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de grondigheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 48/4, § 2, a)

en b) van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 4, 15 en 18 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

In de uiteenzetting van zijn middel raakt verzoeker achtereenvolgens volgende punten aan:

- Noodzaak van grondige analyse in asielzaken;
- Grondige analyse van landeninformatie;
- Terugkeer naar Afghanistan: onderbouwing en verifieerbare gegevens;
- Erkende organisaties en verwesterd zijn;
- Verhaal van de verzoeker en diepgaande analyse;
- Precaire socio-economische en humanitaire situatie;
- Noodzaak van internationale bescherming;
- Afwezigheid van specifieke negatieve aandacht;
- Individuele aannemelijkheid en concretisering;
- Schending van formeel motiveringsbeginsel;
- Schending van de Geneefse Conventie voor Vluchtelingen.

Verzoeker betwist daarbij de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is, alsook dat zijn les volgen in de madrassa gedurende een jaar niet voldoende is om hem de vluchtelingenstatus te weigeren.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift geen bijkomende stavingstukken.

3.2.2. Op 18 januari 2024 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, bij de Raad een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- UNAMA “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023;
- COI Focus “*Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023.

3.2.3. Op 29 januari 2024 dient verzoeker een aanvullende nota in met daarbij volgende stukken:

- een verklaring van S.M.K., die stelt de oom van verzoeker te zijn, in het VK te leven en daar erkend te zijn als vluchteling waarbij hij dezelfde redenen aanhaalde als verzoeker (stuk 1);
- een bewijs van inschrijving van verzoeker in het atheneum van La Roche-en-Ardenne voor het schooljaar 2023-2024 (stuk 2);
- een studentenarbeidsovereenkomst van 1 juli 2023 voor de periode 1 juli 2023 – 30 september 2023 en een loonfiche (stuk 3);
- een getuigenverklaring van verzoekers werkgever D.G. van 5 december 2023 (stuk 4);
- een getuigenverklaring van verzoekers werkgever C.R. van 22 december 2023 dat verzoeker een studentenjob heeft in zijn hotel en dit goed doet (stuk 5);
- een getuigenverklaring van C.E.L., centrumdirecteur van het Rode Kruis Centrum te Rendeux waarin vermeld wordt dat verzoeker respectvol is en de rol van bemiddelaar en facilitator op zich neemt (stuk 6);
- een getuigenverklaring van B.R., sportleerkracht van 14 januari 2024 waarin vermeld wordt dat verzoeker goed geïntegreerd is (stuk 7);

- een attest van het volgen van de cursus "Belgique mode d'emploi" in 2023 (stuk 8);
- foto's van verzoeker in België (stuk 9).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er bestaan ernstige twijfels over de door verzoeker opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd;

(ii) verzoeker maakt zijn verklaringen over de familieband en het gezamenlijk vertrek met de persoon die hij aanduidt als zijn neef niet aannemelijk: ze leggen tegenstrijdige verklaringen af over het aantal broers en zussen dat verzoeker heeft, met welke personen ze in Sara Qala samenwoonden, over hun vertrek uit Afghanistan, over hun scholing;

(iii) verzoeker maakt zijn vrees om bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban meegenomen te worden, niet aannemelijk, hij vreest dit omdat zijn oom arbaki-commandant was en omdat de taliban verzoekers vader ervan verdachten als spion te werken:

a) verzoeker maakt de familieband met zijn oom Z.K. niet aannemelijk;

b) verzoeker maakt als voorgehouden neef geen deel uit van de dichte familie van deze oom;

c) verzoekers verklaringen over het gedrag van de taliban zijn niet aannemelijk;

d) verzoekers verklaringen en die van zijn vermeende neef zijn allebei op dezelfde manier tegenstrijdig aan de verklaringen die ze aflegden bij het invullen van de vragenlijst CGVS;

e) de verklaringen die verzoeker aflegt over zijn vader zijn enkel beweringen;

f) verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over wie zijn reis regelde;

g) verzoeker geeft zelf aan dat hij niet de waarheid sprak in Oostenrijk, wat aantoonde dat hij bereid is om de waarheid te verzwijgen of te verdraaien;

(iv)) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(v) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(v) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoeker bracht hiertoe evenwel geen informatie aan;

(vi) verzoekers beweerde neef werd erkend als vluchteling, alle verzoeken om internationale bescherming worden echter op basis van hun individuele intrinsieke merites beoordeeld.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en

3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Voorafgaande opmerkingen

3.3.4.1. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 21 maart 2023 was verzoeker zeventien jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven op het einde.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Verzoeker kan zodoende niet dienstig betogen dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd, zijn maturiteit, zijn opleidingsniveau en bijzondere behoeftes. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen. Verzoeker brengt door meermaals zijn jeugdige leeftijd te benadrukken geen concrete argumenten bij die voorgaande bevindingen kunnen ontkrachten.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er nog bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen.

Gelet op het voorgaande kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten in de procedure internationale bescherming werden gerespecteerd, evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen in dit kader.

3.3.4.2. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt

worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoeker verklaart in Afghanistan problemen te hebben gehad met de taliban. Verzoekers oom werkte als commandant van de arbaki's en geraakte vermist, verzoekers vader werd verdacht van spionage en de taliban waren naar hem op zoek. Hun huis werd in brand gestoken en verzoeker en zijn neef verhuisden naar verzoekers maternale oom in Sara Qala. Daar kwamen de taliban opnieuw langs op zoek naar verzoekers oom en vader en dreigden ermee verzoeker en zijn neef mee te nemen. Verzoeker en zijn neef vertrokken met hulp van verzoekers maternale oom.

3.3.5.2. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker de familieband met zijn neef R.K. niet aannemelijk kan maken om verschillende redenen: verzoeker en deze R.K. leggen tegenstrijdige verklaringen af over het aantal broers en zussen dat verzoeker heeft, met welke personen ze in Sara Qala samenwoonden, over hun vertrek uit Afghanistan en over hun scholing. Op het einde van de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van deze R.K. een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus werd genomen, maar dat alle verzoeken om internationale bescherming op basis van hun intrinsieke merites worden beoordeeld.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen kritiek uit op het motief dat deze familieband niet aannemelijk wordt gemaakt en niet ingaat op het feit dat deze vermeende neef R.K. erkend werd als vluchteling. In zijn aanvullende nota van 29 januari 2024 gaat verzoeker hier echter wel op in. Bij deze aanvullende nota legt verzoeker een attest voor van zijn vermeende oom Z.F., de vader van R.K., daterend van 23 januari 2024 (stuk 1 bij de aanvullende nota van verzoeker van 29 januari 2024) waarin deze verklaart dat hij de oom is van verzoeker en in het VK erkend is als vluchteling op basis van hetzelfde relaas van verzoeker. Daarbij stelt verzoeker dat hij de waarheid heeft verteld en dat zijn neef zich op sommige punten vergist heeft, omdat hij lijdt aan ernstige psychologische problemen. De Raad stelt echter vast dat het R.K. is die erkend werd. De redenen voor de erkenning van R.K. zijn de Raad onbekend maar er mag -gezien de erkenning- aangenomen worden dat het CGVS het relaas van R.K. wel (deels) heeft aanvaard als geloofwaardig. Wat de ernstige psychologische problemen van de neef betreft, stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag van R.K., dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat deze heeft verklaard dat hij in Turkije een verkeersongeval heeft gehad en daardoor een aantal dingen is vergeten, zoals de namen van de kinderen van een familielid (administratief dossier, gehoorverslag CGVS R.K., p. 7). Verzoeker kan zich dus bezwaarlijk beroepen op "ernstige psychologische problemen" van zijn neef om een verklaring te geven voor de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen.

3.3.5.3. In de bestreden beslissing wordt vervolgens uiteengezet dat verzoeker zijn vrees niet aannemelijk maakt voor de taliban omdat zijn oom arbaki-commandant was en omdat de taliban zijn vader ervan verdachten als spion te werken:

- a) verzoeker maakt de familieband met zijn oom Z.K. niet aannemelijk;
- b) verzoeker maakt als voorgehouden neef geen deel uit van de dichte familie van deze oom;
- c) verzoekers verklaringen over het gedrag van de taliban zijn niet aannemelijk;
- d) verzoekers verklaringen en die van zijn vermeende neef zijn allebei op dezelfde manier tegenstrijdig aan de verklaringen die ze aflegden bij het invullen van de vragenlijst CGVS;
- e) de verklaringen die verzoeker aflegt over zijn vader zijn enkel beweringen;
- f) verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over wie zijn reis regelde;
- g) verzoeker geeft zelf aan dat hij niet de waarheid sprak in Oostenrijk, wat aantoonde dat hij bereid is om de waarheid te verzwijgen of te verdraaien.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in dit verband in de bestreden beslissing melding maakt van een gebrek aan nieuwsgierigheid in hoofde van R.K. over het gedrag van de taliban na hun vertrek

dat absoluut niet geloofwaardig is en dat ook R.K.'s verklaringen, net als die van verzoeker, over het tijdstip van vertrek van zijn vader/verzoekers oom Z., tegenstrijdig zijn met wat ze ingevuld hebben op hun vragenlijst van het CGVS. Verder merkt de Raad op dat ook R.K. tijdens zijn gehoor verklaarde niet de waarheid te hebben verteld in Oostenrijk (administratief dossier, gehoorverslag CGVS R.K., p. 11).

Nu blijkt dat de commissaris-generaal enkele van de verklaringen van verzoekers vermeende neef R.K. niet geloofwaardig acht, rijst opnieuw de vraag om welke redenen R.K. erkend werd als vluchteling. Om de beweerde nauwe familieband tussen verzoeker en zijn vermeende neef R.K. immers op goede gronden in twijfel te kunnen trekken, moet duidelijk worden -zoals hierboven onder punt 3.3.5.3. uiteengezet- welke delen van het relaas van R.K., dat aanleiding gaf tot erkenning als vluchteling, geloofwaardig werden geacht. Het is de Raad evenwel niet duidelijk welke elementen uit de verklaringen van R.K. geloofwaardig worden geacht. R.K. heeft melding gemaakt van het feit dat zijn oom arbaki-commandant was en dat verzoekers vader soms informatie doorgaf aan hem (administratief dossier, gehoorverslag CGVS R.K., p. 9). Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich beroept op dezelfde motieven. Gezien het voor de Raad niet duidelijk is op basis waarvan verzoekers vermeende neef werd erkend en gezien de commissaris-generaal in huidige bestreden beslissing vaststelt dat sommige verklaringen van de neef ongeloofwaardig zijn, kan het voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dan ook niet volstaan om te stellen dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn en dat de familieband met zijn vermeende neef niet is bewezen.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat elk dossier op zijn eigen merites moet worden beoordeeld, maar toont nergens aan noch blijkt dat de erkenning van R.K. als vluchteling volledig losstaat van verzoekers situatie.

Daar nergens uit het dossier of de bestreden beslissing kan worden afgeleid op basis van welke elementen of problemen of om welke reden(en) verzoekers vermeende neef werd erkend als vluchteling, verkeert de Raad in de onmogelijkheid om te beoordelen of deze elementen, problemen en redenen in hoofde van verzoeker al dan niet kunnen leiden tot de toekenning van internationale bescherming.

Gezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 juli 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET